

Viața Creștină

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească † Anul IV, Nr. 3 (112)

poienita.iasi.mmb.ro

20 ianuarie 2013

Evangelhia și Apostolul

În **Duminica a 29-a după Rusalii** se citește **Evangelhia** de la **Luca 17, 12-19 (a celor 10 leproși)**, iar **Apostolul** din **Coloseni 3, 4-11**.

Sinaxar

În această zi pomenim pe Sf. **Cuv. Eftimie cel Mare**, Sf. Mc. In, Pin și Rim, Sf. Mc. Vas și Eusebiu.

Sf. Cuv. Eftimie cel Mare

Eftimie s-a născut în timpul domniei regelui Grațian în anul 377 d.Hr. El era de loc din Melitine din Armenia și a fost fiul unor părinți pioși și credincioși numiți Pavel și Dionisia. Cu toate că mama lui Eftimie era stearpă, părinții săi s-au rugat la Dumnezeu să le dea un copil. Atunci ei au avut o vedenie: ei au auzit vocea unui înger care le-a spus să se veselească pentru că odată cu nașterea copilului toate ereziile vor fi desființate, iar pacea va cuprinde Biserica lui Dumnezeu. De aceea, acest sfânt a fost botezat cu numele de Eftimie (care înseamnă *voioșie*). Deoarece era ager în studiile sale și îi depășea pe toți ceilalți în virtuți și viață ascetică, el a fost hirotonit preot cu forța și însărcinat cu supravegherea sfintelor sihăstirii și mănăstirii. La vârsta de douăzeci și nouă de ani, a mers la Ierusalim unde a locuit împreună cu Sf. Teoctist în peștera unui munte. În timpul unei Sfinte Liturghii, cei prezenți au putut vedea o coloană de lumină care le-a arătat lumina interioară a sufletului îndumnezeit al lui Eftimie. Această lumină a rămas peste sfânt până la sfârșitul Sfintei Liturghii. La vârsta de nouăzeci și șase de ani (în 473 d.Hr.), a adormit în Domnul, după ce înființase comunități monastice în întreaga Palestină.

Un alfabet cu puține litere

Spitale. Închise, deschise, nu contează. Un perimetru al deznădejdii și al resemnării, de cele mai multe ori, cu boala, cu sistemul. La ce folos toate acestea? Păcat, pentru că sunt oameni minunați în sistemul medical românesc.

Absolut minunați, dar forțați la maltratarea conștiinței profesionale. O sfidare a tuturor o reprezintă viața însăși a fiecărui pacient salvat în ultimul moment: de medic și vindecat de Dumnezeu.

Văzând cum se închid spitalele mi-a venit în minte cum Mântuitorul Iisus Hristos deschidea spitale mobile oriunde mergea. Un pacient vindecat, un cabinet deschis. Parcă așa am putea spune. Au fost multe astfel de cazuri, dar a existat o excepție ce nu s-a transformat, din păcate, în regulă.

Boală. Suferință. Deznădejde. Resemnare. Zece leproși. Un tablou nu tocmai roz. Un perimetru al morții străpuns de prezența Mântuitorului, atunci și acum. O sfidare a acestora. Și totul în numele iubirii desăvârșite.

Uimire. Vindecare. Bucurie. Uitare. Cu o singură excepție: un samaritan. Dar și o întrebare retorică, plină de amărăciune: "Dar, cei nouă unde sunt?!" (Luca 17, 17) Au alergat să împlinească litera legii (prezența înaintea preotului de la templu pentru a se constata vindecarea) de parcă le-ar fi fost frică să nu se îmbolnăvească din nou.

Reîntoarcerea în societate a însemnat, întoarcerea la normalitatea păcatului. Au uitat de Cel care i-a vindecat. Parcă li se cuvinea aceasta. Erau parte din poporul ales. Suficient pentru ei. Nu mai aveau nevoie de Dumnezeu. De fapt, în sinea lor, nici nu conștientizau greșeala. Prin respectarea etapelor legii, considerau că și-au făcut datoria față de Dumnezeu. Totul legist. Sec. Și am mai putea adăuga: economic.

Și totuși, dintre ei, cineva aduce o completare de la sine. Mulțumește. Un gest de normalitate și nu de blasfemie, așa cum poate ar putea interpreta unii rigoriști. Ceea ce a făcut el ținea de bun simț, de respect și de duhul legii. Și astăzi este vorba tot de duhul legii. Dar a celei lumești.

Mi-ar fi plăcut să-i știu numele acestui om. L-aș fi pomenit la Sfânta Proscomidie. Așa, îl pomenesc doar amintindu-vă ce a făcut el pentru Dumnezeu, pentru mine și pentru noi toți. Ne-a predat prin smerenie (gest și cuvânt) **lecția bunului simț, a recunoștinței, cu un alfabet simplu**, redus doar la câteva litere: **M, U, L, Ț, U, M, E, S, C**.

Trebuie să adăugăm **CU PLĂCERE?** Mai putem noi cei de azi?!

Sebastian Cătălin Hoge, preot
Parohia Ortodoxă Română ALBACETE
Sursa: *ortodoxiatinerilor.ro*

„În rugăciune ține-te de regula următoare: **„mai bine să spui cinci cuvinte din inimă decât nenumărate cu limba”**. Chiar dacă nu vei reuși să citești toate rugăciunile, n-o să fie nici un necaz, iar folosul din rugăciunea nepripită și caldă va fi mult mai mare decât dacă ai citi toate rugăciunile, dar în grabă, fără simțire. Se înțelege, ar fi foarte bine dacă am putea spune cu simțire la rugăciune și zeci de mii de cuvinte.” (Sfântul Ioan de Kronstadt)

Prietenia

în viziunea Sfântului Ioan Gură de Aur

Cu adevărat, prietenul credincios mângâiere este în viață. Ce n-ar fi în stare să facă un prieten adevărat? Câtă plăcere, câtă prisosință și cât temeii nu aduce el? Poți descoperi atâtea comori, dar nimic nu prețuiește cât un prieten adevărat. Să arătăm mai întâi bucuriile legate de prietenie.

Vederea unui prieten îmbracă inima în sărbătoare și o înflorește; te legi de el cu un lanț care-ți umple sufletul de o fericire neșusă; chiar numai aducerea-aminte despre el dă aripi gândului și-l înalță.

Vorbim despre prietenii buni, care sunt devotați și jertfelnici. Vorbim despre acei care ard de prietenie. Dacă vreunul din voi are un prieten din aceștia, va recunoaște că spun drept și de l-ar vedea în fiecare zi și tot nu s-ar sătura - și-i dorește ceea ce sieși își dorește. Știu pe cineva, care cerea sfinților să se roage mai întâi pentru prietenul său și după aceea și pentru sine. Atât de mare dar este un prieten adevărat, că de dragul lui, îți sunt scumpe unele locuri și unele vremuri.

După cum un trup frumos sau o floare aleasă răspândește o mireasmă în jurul lor, tot astfel prietenii lasă ceva din farmecul lor locurilor pe unde au trecut; așa că, adesea, aflându-ne acolo fără ei, plângem și suspinăm, aducându-ne aminte de vremea petrecută împreună.

Nu putem arăta prin grai bucuria pe care ne-o dăruiește întâlnirea cu prietenii, numai aceia o cunosc, care au încercat-o. Dacă un prieten ne poruncește ceva, îi mulțumim, dacă stă la cumpănă, ne mahnim. Nu e nimic din ce-i al nostru, care să nu fie și al lor. Chiar de disprețuim bunurile pământesti - din pricina prietenilor noștri nu am vrea să părăsim lumea aceasta; ei ne sunt mai dragi ca lumina zilei. Vreau să vă dau o pildă de prietenie.

Prietenii - desigur prietenii după Hristos - trec cu vederea și pe părinți și pe copii. Să nu-mi spui de cei de acum care, împreună cu celelalte, au lepădat și acest bun al [prieteniei adevărate]. Gândește-te la cei de pe vremea apostolilor, nu zic la corifeii lor, ci la credincioșii [simpli]. „Sufletul și inima tuturor”, zice [Scriptura], „era una; și nici unul nu zicea că ceva din cele ce le avea este al lui. Și se împărțea fiecăruia după cum avea fiecare nevoie” (Fapte 4, 32-35). Nu era atunci „al meu” și „al tău”. Aceasta înseamnă prietenie: să nu socotească cineva cele ale lui ca ale sale, ci ca ale aproapelui, și cele ale sale să-i fie străine.

Mare [lucru] este prietenia! Atât de mare, încât nimeni nu ar putea să o învețe [de la altul], nici nu ar putea vreun cuvânt să o înfățișeze, în afara trăirii ei. Acest lucru a produs ereziile, acest fapt îi face pe păgâniri să fie încă păgâni? Prietenul nu vrea să poruncească, nici să conducă ci are bucurie mai degrabă dacă este condus și i se poruncește. El vrea mai degrabă să dăruiască decât să primească vreun dar. Căci el iubește pe prieten și nu se mai satură de dorirea lui. Așa de mult îl iubește. Nu se desfată așa de mult când i se face lui bine, ca atunci când face el bine. Vrea mai degrabă ca acela să fie mai presus decât să-i fie datornic. Vrea mai degrabă ca el să-i fie datornic aceluia decât să-l iabă ca datornic. Și vrea să-i dăruiască, dar nu vrea să pară că dăruiește, ci că de fapt îi este dator celuilalt.

Dragostea pe care trebuie să o arătăm unii față de al-

ții trebuie să depășească apropierea ce există între prieteni. Se cade să fie atât de mare cât este de mare dragostea unui mădular al corpului nostru față de alt mădular. In adevăr; un mădular n'ar putea să zică altuia, căci ar fi de râs : *Ce legătură și ce apropiere am eu cu tine?* Tot astfel nici un om n'ar putea să zică așa fratelui său. Chiar dacă nu ți-e rudă și nici prieten, totuși este om, are aceeași fire ca și tine, are același Stăpân și s'a născut pe același pământ. Cu privire la bani, lăudăm pe cei care nu au

nici o datorie; cu privire la dragoste, însă, pe aceia îi aplaudăm și-i admirăm cari sânt neconținut datori. Să fim convingși deci de aceste cuvinte și să ne iubim unii pe alții.

Dacă cineva ar vrea să se despartă de tine, tu nu sfărâma legătura dragostei și nici nu roști acel cuvânt de ghiață : „*Dacă mă iubește, îl iubesc și eu!*” Este la fel cu a zice: „*Dacă nu mă iubește ochiul cel drept, îl scot!*” Dimpotrivă, când nu vrea să te iubească, atunci arată-i mai multa dragoste ca sa-l atragi spre tine. Căci cu adevărat este mădular al tău. Când un mădular s-a rupt din trupul nostru din vreo nenorocire oarecare, facem tot ce se

poate și ne arătăm atunci mai mare grijă ca să-l punem la locul lui iarăși. Așa trebuie să ne purtăm și cu cei cari nu ne arată dragoste. Atunci este rasplata noastră mai mare, când vom atrage prin dragostea noastră, pe cel care nu vrea sa ne iubeasca.

Dacă Domnul ne poruncește să chemăm la cină sau la ospăț pe cei cari nu pot să ne răsplătească spre a avea și mai mare răsplată de la Dumnezeu, cu cât mai mult trebuie să facem aceasta când este vorba de dragoste. Dacă iubești pe cel care te iubește, ti-ai primit răsplata; dar dacă iubești pe cel care nu te iubește, îți este dator Dumnezeu în locul aceluia. Dar în afară de aceasta: Când te iubește cineva nu trebuie să-ți dai multă silință să-l iubești și tu; când însă nu te iubește, ai nevoie de ajutor. Să nu faci deci pricină de trândăvie pricina dragostei! Nici nu spune: „*Nu-mi pasă de el dacă e bolnav!*” Căci este o boală răciră dragostei. Ci tu încalzește ceea ce s-a răcit. Dacă vrei să fii iubit mult, iubește și tu mult! Când nu iubim puternic pe cineva să nu cerem nici de la acela, chiar dacă ar fi mare, chiar dacă ar fi celebru, să ne iubească puternic; dar când iubim pe cineva cu caldura și sinceritate chiar dacă cel iubit este mic și neînsemnat, atunci dragostea aceluia față de noi ne inconjoară cu cea mai mare slavă.

Sfântul Ioan Gură de Aur
Sursa: ortodoxiatinerilor.ro

Publicație editată și distribuită gratuit de:

Parohia „Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil”
Poienița - Protopopiatul Pașcani

Adresa:

Hârtoape, com. Vânători, jud. Iași, cod poștal 707578

Concept grafic: **Pr. Marius Tabarcea**

Tel: 0745 77 64 56

email: parohia.poienita@yahoo.ro

web: poienita.iasi.mmb.ro

www.facebook.com/parohiasfintiivoievozi.poienita

